

Tumble Tales

Vriendinnen-Gedoe

Auteur: L.M. van Dijk

Eerste uitgave: © Februari 2026

Inhoud

HOOFDSTUK 1 De Nieuwe Vriendinnen	2
HOOFDSTUK 2 bijna-gecertificeerde Grote Broer-Spion	13
HOOFDSTUK 3 Wij-doen-alsof-we-beter-zijn-maar-eigenlijk-niet-club	25
HOOFDSTUK 4 Milo's Grote Plan	38
HOOFDSTUK 5 Losie-Lois!	48
HOOFDSTUK 6 Operatie Lois Redden: geslaagd	58
Vriendinnen-Vraagjes	68
Het Anti-Gedoe Kompas	69
Maak Je Eigen Vriendinnencode	70
Jouw Magische Jij-Moment	71
Nawoord	72
Wat hebben we geleerd van Familie Tumble?	74

HOOFDSTUK 1 De Nieuwe Vriendinnen

Lois stormde de woonkamer binnen alsof iemand een onzichtbare racebaan onder haar voeten had uitgerold.

Haar rugzak slingerde half open en een banaan rolde eruit, die Biscuit onmiddellijk opeiste alsof het een zeldzame schat was.

“Mam! Pap! Je gelooft nooit wat er is gebeurd!” riep Lois, terwijl ze haar jas nog niet eens uit had.

Mama draaide zich om van het aanrecht, met een komkommersnack in haar hand. “Als je nou zegt dat je een geheime kamer

hebt gevonden achter het krijtbord, geloof ik je misschien.”

“Neehee! Veel cooler!” Lois sprong op de bank (tot lichte paniek van papa).

“Ik hoor nu bij de **stoere meiden**! ECHT bij ze.”

Papa liet bijna zijn sleutels vallen. “Stoere meiden? Jij?” Lois keek hem beledigd aan.

“Pap, ik ben hartstikke stoer!”

Papa grinnikte. “Je bent zeker stoer... maar meestal per ongeluk.”

Milo kwam de trap af, één sok wel aan, de andere sok nergens te vinden. “Wat is er stoer?” vroeg hij.

“Ik ben uitgenodigd in hun groepje,” zei Lois plechtig.

“Ze hebben echte **vriendschapstestjes**. Alleen speciale kinderen mogen meedoen.”

Milo kneep zijn ogen samen. “**Vriendschapstestjes**... Dat klinkt al verdacht.”

“Verdacht stoer, bedoel je,” zei Lois trots.

Op dat moment kwam Pippa binnen gehuppeld. “Lois! Ga je mee dansen? Ik heb een nieuw liedje geleerd met sprongetjes én wapperarmen! Kijk!”

Lois keek naar haar nieuwe glitterhorloge. “Uhm... misschien straks. Ik heb nu een beetje een... schema. Met de meiden.”

“Schema?” vroeg Pippa zacht.

“Ja,” zei Lois snel. “Gewoon... dingen.”

Pippa keek omlaag naar haar schoenen die lichtjes

knipperden. “Oké dan...”

Milo kon het niet laten om naast Pippa te fluisteren: “Als jij ooit een schema maakt, Pip, staat dansen vast op elke bladzijde.”

Pippa giechelde, maar het was een

klein giecheltje. Een gekneusd giecheltje.

Lois liep naar haar kamer, maar Milo’s wenkbrauwen bleven sceptisch in positie staan.

“Wat vind jij?” vroeg papa, terwijl hij zijn sleutels nu alweer kwijt was.

Mama haalde haar schouders op. “Ik vind het... snel gaan.”

Milo knikte langzaam. “Heel snel.”

De volgende ochtend liep Lois het schoolplein op alsof ze zojuist op een catwalk in Parijs had geoefend. Haar nieuwe haarclip zat scheef, maar ze wist het niet, of deed alsof.

De drie meisjes uit haar klas stonden al klaar:

Abigail: de zelfbenoemde leider, ze
praat altijd net iets te luid

Yara: de meeloper die nergens over
nadenkt

Kitty: het meisje dat vaak een ander
nadoet

“Loooiiiiisss,” riep Abigail dramatisch, “kijk wie we daar hebben.”

“Je haar is bijna goed vandaag,” zei ze, alsof het een compliment was dat verpakt zat in een spinnenweb.

Lois lachte. Te luid. Te kort. Te gespannen.

“En dansen doen wij dus niet meer,” zei Abigail. “Dat is zó vorig jaar.”

Lois slikte maar knikte toch.

“Ja... nee...
tuurlijk. Ik ook
niet.”

Milo en Rens
waren Lois
gevolgd want
Milo vond dat
zijn zusje raar
deed gister en
maakte zich
zorgen over ‘het
nieuwe

vriendinnen groepje!’ en een beetje verstopt achter een boom stonden ze naar de meiden te kijken alsof ze twee oude detectives waren.

“Zie je dat?” zei Milo.

“Alle twaalf de dingen die hier niet goed aan zijn bedoel je?” vroeg Rens droog.

“Inderdaad,” zei Milo. “Hoe ze lacht klopt niet. Haar schouders kloppen niet. Zelfs haar blik klopt niet.”

“Je klinkt als een kapotte horlogemaker,” zei Rens.

“Luister,” zei Milo streng. “Ze gaan haar proberen te veranderen.”

Rens keek weer naar het groepje. “Oei. Dat zijn van die meisjes die lachen zonder lachen, weet je wel?”

“Ja,” zei Milo. “Met alleen tanden, en zonder gevoel.”

In de klas moest iedereen een kringgesprek doen over weekendplannen.

Pippa zei trots: “Ik heb een nieuw dansje geleerd!”

Abigail fluisterde hard genoeg dat heel Europa het hoorde: “Dansen is voor baby's.”

Pippa schaamde zich een beetje.

Lois keek heen en weer. Ze wilde iets zeggen.

Maar ze durfde niet.

Toen de juf zich omdraaide, tikte Abigail tegen Lois' arm.

“We hebben vanmiddag een vriendinnentest,” fluisterde ze. “Je moet ervoor slagen hoor.”

“Wat moet ik dan doen?” vroeg Lois.

“Gewoon,” zei Abigail. “Stoer zijn. Niet zo... klein.”

Er zat een knoop in Lois’ buik.

Maar ze knikte toch.

Milo, die door her raam spiekte boven op de schouders van Rens, zag alles.

Hij zag de blik in Lois’ ogen.

Een blik die zei: *Als ik faal, ben ik niemand.*

“Dit is erger dan ik dacht,” mompelde hij.

“Genoeg gezien? Vroeg Rens, “man je moet echt minder langs de friettent hoor, je lijkt wel honderd kilo!”

Thuis zat Lois aan tafel met haar tablet make-up tutorials te kijken.

“Waarom leer je ineens lipgloss-technieken?” vroeg Milo.

Lois haalde haar schouders op.

“Zij zeggen dat iedereen in de groep het doet.”

“Maar jij bent toch jij?”